

UZASADNIENIE

Powódka S. N. (1) wniosła o zasądzenie od strony pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w S. kwoty 20 000 zł tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę, kwoty 12 000 zł tytułem utraconego zarobku oraz kwoty 3 000 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia.

W uzasadnieniu pozwu podała, że w dniu 17 sierpnia 2009 r. na ulicy (...)

w B. była uczestnikiem wypadku drogowego, w trakcie którego kierujący pojazdem marki (...) o nr. rej. (...) zderzył się z pojazdem marki (...) o nr. rej. (...), a w którym podróżowała jako pasażer. W następstwie wypadku doznała zaś obrażeń ciała w postaci: stłuczenia i skręcenia kręgosłupa szyjnego, złamania trzonu mostka, stłuczenia klatki piersiowej, stłuczenia obu stawów barkowych, krwiaka w okolicy piersi lewej, otarcia naskórka klatki piersiowej, otarcia naskórka biodra prawego oraz wstrząśnienia mózgu. Podniosła, że sprawca wypadku posiadał polisę obowiązkowego ubezpieczenia OC

u strony pozwanej, w związku z czym zgłosiła u niej szkodę osobową, jednak jej żądanie zostało uznane tylko w symbolicznej kwocie, albowiem otrzymała świadczenie w wysokości 6 000 zł. Dodała, że w następstwie odniesionych obrażeń ciała przez 8 miesięcy nie podejmowała żadnej pracy zarobkowej, w związku z tym utraciła zarobek w kwocie 12 000 zł, a ponadto poniosła wydatki na leczenie w kwocie 3 000 zł.

Pismem z dnia 24 stycznia 2012 r. powódka zmodyfikowała żądania pozwu, to jest

w zakresie odszkodowania za utracony zarobek ograniczyła żądanie pozwu za okres od dnia 24 lipca 2011 r. do dnia 31 grudnia 2011 r. do kwoty 2 630,89 zł, w zakresie odszkodowania za poniesione koszty leczenia – ograniczyła żądanie pozwu do kwoty 570 zł, zaś w zakresie zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę – rozszerzyła powództwo do kwoty 38 800 zł, z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu. Nadto wniosła o ustalenie odpowiedzialności strony pozwanej za skutki wypadku komunikacyjnego z dnia 19 sierpnia 2009 r. na przyszłość. Na uzasadnienie swojego stanowiska w szczególności podała, że żąda odszkodowania za utracone zarobki, albowiem utraciła zatrudnienie z dniem 23 lipca 2011 r. z powodu przybywania na długotrwałych zwolnieniach lekarskich, spowodowanych dolegliwościami zdrowotnymi będącymi następstwem odniesionych w wypadku urazów kręgosłupa szyjnego. Żądanie zwrotu kosztów leczenia uzasadniła złożonymi rachunkami, dokumentującymi poniesione przez nią koszty z tego tytułu, zaś odnosząc się do wysokości żadanego zadośćuczynienia pieniężnego podała, że wypłacona dotychczas kwota 6 200 zł jest nieadekwatna do odniesionych przez nią krzywd fizycznych i cierpienie psychicznych. Podniosła też, że niezmiernie poważny charakter doznanych przez nią urazów i trwający nadal proces leczenia i rehabilitacji oraz związany z tym brak pomyslnych rokowań na jej całkowite wyzdrowienie, a tym samym niepewność odzyskania przez nią pełni zdrowia, uzasadnia dodatkowe żądanie ustalenia odpowiedzialności strony pozwanej za skutki zdarzenia, jakie mogą ujawnić się w przyszłości.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Przyznała, że ponosi co do zasady odpowiedzialność w niniejszej sprawie, natomiast podniosła, iż spełniła już swoje świadczenie odszkodowawcze. Zarzuciła, że dochodzone pozwem zadośćuczynienie pieniężne jest nieadekwatne do rozmiaru doznanej przez powódkę krzywdy, żądanie utraconego zarobku jest czysto hipotetyczne i niepoparte żadnymi obiektywnymi dowodami, a w zakresie dochodzonych kosztów leczenia podała, iż powódka nie wykazała, jakie wydatki poniosła z tego tytułu oraz czy były one uzasadnione

i konieczne.

W piśmie procesowym z dnia 24 kwietnia 2012 r. powódka rozszerzyła powództwo

o odszkodowanie za utracone zarobki za dalszy okres, to jest od dnia 06 lutego 2012 r. do dnia 31 maja 2012 r., o kwotę 4 416,77 zł, a zatem łącznie z tego tytułu wniosła o zasądzenie kwoty 7 047,66 zł. Podała, że z uwagi na stan zdrowia będący następstwem odniesionych

w przedmiotowym wypadku urazów kręgosłupa, w dalszym ciągu nie może podjąć pracy.

Z kolei w piśmie procesowym z dnia 05 marca 2013 r. powódka rozszerzyła powództwo o odszkodowanie za utracone zarobki za kolejny okres, to jest od dnia 01 czerwca 2012 r. do dnia 31 stycznia 2013 r., o kwotę 9 307,62 zł, a zatem łącznie z tego tytułu wniosła o zasądzenie kwoty 16 355,28 zł. Ponownie podała, że z uwagi na stan zdrowia będący następstwem odniesionych w przedmiotowym wypadku urazów kręgosłupa, w dalszym ciągu nie może podjąć stałej pracy.

W piśmie procesowym z dnia 12 marca 2014 r. powódka, powołując się na te same okoliczności, rozszerzyła powództwo o odszkodowanie za utracone zarobki za dalszy okres, to jest od dnia 01 lutego 2013 r. do dnia 28 lutego 2014 r., o kwotę 10 502,54 zł, a zatem łącznie z tego tytułu wniosła o zasądzenie kwoty 26 857,82 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 sierpnia 2009 r. w B. G. G., kierując pojazdem marki (...) o numerze rejestracyjnym (...), doprowadził do zderzenia z pojazdem marki (...) o numerze rejestracyjnym (...), kierowanym przez A. W., który nie ustąpił pierwszeństwa. Bezpośrednią przyczyną opisanego zdarzenia było nieprawidłowe wykonanie manewru skrętu w lewo w uliczkę osiedlową na przeciwnym pasie ruchu przez kierującego pojazdem marki (...).

Dowód: kserokopia akt szkodowych strony pozwanej dot. powódki S. N., przesłuchanie powódki.

Właściciel pojazdu marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) miał wówczas zawartą umowę obowiązkowego ubezpieczenia OC ze stroną pozwaną (...) w S..

Dowód: kserokopia akt szkodowych strony pozwanej dot. powódki S. N..

W wyniku tego zdarzenia powódka S. N. (1) – pasażerka pojazdu marki (...) – doznała obrażeń ciała. W związku z tym bezpośrednio po wypadku została przewieziona karetką na Oddział (...) Sp. z o.o.

w D., gdzie po badaniu przedmiotowym oraz wykonaniu RTG kręgosłupa szyjnego i piersiowego oraz żeber stwierdzono następujące obrażenia: stłuczenie i skręcenie kręgosłupa szyjnego, złamanie trzonu mostka, stłuczenie klatki piersiowej i stłuczenie obu stawów barkowych, krwiak okolicy piersi lewej, otarcia naskórka klatki piersiowej oraz otarcia naskórka biodra prawego.

Powódkę w szpitalu tym zaopatrzone w kołnierz ortopedyczny i leczono zachowawczo. Na oddziale przebywała zaś od dnia 19 sierpnia 2009 r. do dnia 21 sierpnia 2009 r.

Dowód: karta informacyjna leczenia szpitalnego (...) Sp. z o.o.

w D. z dnia 21 sierpnia 2009 r., kserokopia akt szkodowych strony pozwanej dot. powódki S. N..

Po wyjściu ze szpitala powódka odczuwała dolegliwości bólowe kręgosłupa szyjnego

i klatki piersiowej (ból mostka), ból barków i drętwienia rąk. Przez pierwsze 3-4 miesiące po wypadku praktycznie cały czas leżała w łóżku, gdyż miała ogólnie problemy

z poruszaniem się. Potrzebowała pomocy, by podnieść się. Przez ten okres niczego nie dźwigała, miała problem np. z kąpielą oraz innymi zwykłymi czynnościami domowymi. Samodzielnie zaczęła egzystować dopiero po około pięciu miesiącach od wypadku. Kołnierz ortopedyczny nosiła natomiast przez okres dwóch miesięcy.

Dowód: opinia pisemna biegłego sądowego H. A. z dnia 27 września 2012 r., opinia pisemna biegłego sądowego J. B. z dnia 10 listopada 2013 r., przesłuchanie powódki.

Z uwagi na te dolegliwości powódka przyjmowała środki przeciwbólowe

i kontynuowała leczenie w poradniach ortopedycznej i neurologicznej. Była również konsultowana przez neurochirurga. Ponadto podjęła leczenie w warunkach sanatoryjnych

oraz przebyła kompleksową i długotrwałą rehabilitację i fizykoterapię w ramach prewencji rentowej ZUS.

W dniu 02 czerwca 2010 r. powódce wykonano badanie MR kręgosłupa szyjnego,

w wyniku którego stwierdzono zniesienie lordozy fizjologicznej i niewielką pośrodkową wypuklinę krążka m/k na poziomie C3-C4. Ponadto, po wykonaniu w dniu 04 kwietnia

2012 r. USG gruczołu sutkowego, u powódki stwierdzono około 4 mm torbielkę w lewej piersi.

Powódka w dalszym ciągu pozostaje pod opieką neurologa, ortopedy-traumatologa

i ginekologa oraz oczekuje na dalsze zabiegi rehabilitacyjne.

Dowód: skierowanie na zabiegi fizjoterapeutyczne (...)w B.z dnia 07 września 2009 r., wynik badania diagnostycznego nr (...)z dnia 02 czerwca 2010 r., skierowanie do poradni specjalistycznej z dnia 16 marca 2011 r., zawiadomienie o skierowaniu na rehabilitację leczniczą w ramach prewencji rentowej z dnia 14 czerwca 2011 r., informacja o przebytej rehabilitacji leczniczej w ramach prewencji rentowej ZUS z dnia 13 sierpnia 2011 r.,

historia choroby powódki z Indywidualnej (...) w B. za okres od 28 sierpnia 2009 roku do 16 marca 2011 r., skierowanie do pracowni diagnostycznej rezonansu magnetycznego z dnia 01 lutego 2010 r., plan zabiegów rehabilitacyjnych za okres od 21 lipca 2011 r. do 13 sierpnia 2011 r., informacja lekarza kierującego (...) Szpitala im. (...) Neurochirurgicznej w W. z dnia 23 września 2011 r., skierowanie na zabiegi fizjoterapeutyczne z dnia 13 października 2011 r., informacja lekarza kierującego Indywidualnej (...)

w B. z dnia 01 lutego 2010 r., informacja lekarza kierującego oraz skierowanie na zabiegi (...) Przychodni (...) Poradni Neurologicznej w B. z dnia 01 grudnia 2011 r., historia wizyt lekarskich za okres 13.01.2011 r.-06.04.2012 r., historia choroby z Poradni Ginekologicznej (...) w B., wynik badania Pracowni USG Gruczołu Sutkowego (...) Centrum Onkologii we W. z dnia 04.04.2012 r.

i zaświadczenie lekarskie z dnia 22.09.2009 r., opinia pisemna biegłego sądowego

H. A. z dnia 27 września 2012 r., opinia pisemna biegłego sądowego J. B. z dnia 10 listopada 2013 r., przesłuchanie powódki.

W trakcie leczenia powódka poniosła między innymi koszty z tym związane

w łącznej wysokości 570 zł.

Dowód: rachunek nr (...) z dnia 22 września 2009 r. na kwotę 120 zł, faktura VAT nr (...) z dnia 02 czerwca 2010 r. na kwotę 450 zł.

Powódka w dalszym ciągu odczuwa skutki przedmiotowego zdarzenia. Przede wszystkim uskarża się na bóle kręgosłupa szyjnego z promieniowaniem do barków, które nasilają się podczas pracy fizycznej oraz zmian pozycji ciała. Ponadto odczuwa drętwienie palców obu rąk oraz bóle lewej piersi, a także bóle szyi po porannym wstawaniu. Nie zażywa już środków przeciwbólowych, lecz stara się sama rozmasowywać szyję i wykonywać inne ćwiczenia głowy. Z

tych względów ma na przykład problemy z zakupami czy myciem okien. Nie może też odbywać normalnych stosunków seksualnych z powodu odczuwanych bólów szyi i łopatek.

W dalszym ciągu powódka odczuwa też traumę powypadkową. W skrajnych przypadkach boi się iść chodnikiem, kiedy widzi jadące obok ulicą samochody, zwłaszcza ze znaczną prędkością. Odczuwa też lęk przed jazdą samochodem. Sama nie prowadzi pojazdów, natomiast jadąc jako pasażer boi się jazdy. Wsiada do samochodu tylko z osobami, do których ma zaufanie, przy czym jest to dla niej bardzo stresujące, gdyż całą podróż denerwuje się. Z tego względu podjęła nawet leczenie psychiatryczne i psychologiczne, lecz ostatecznie zrezygnowała z takiej pomocy lekarza specjalisty.

Dowód: karta opieki psychologicznej, opinia pisemna biegłego sądowego H. A.

z dnia 27 września 2012 r., opinia pisemna biegłego sądowego J. B. z dnia

10 listopada 2013 r., przesłuchanie powódki.

Obecnie u powódki stwierdza się: stan po urazie kręgosłupa szyjnego z ograniczeniem ruchomości i przewlekłym zespołem bólowym typu cervicalgii z rwą barkowo-ramieniową parestetyczną, bardziej nasiloną w prawej kończynie górnej; stan po stłuczeniu klatki piersiowej i złamaniu mostka – przewlekły zespół bólowy; stan po stłuczeniu piersi lewej

z rozległym krwiakiem ze zmianą torbielkowatą; stan po stłuczeniu obu barków – bez następstw; wiotkość stawów ramienno-łopatkowych obustronnie oraz zespół nerwicowy psychosomatyczny.

Dowód: opinia pisemna biegłego sądowego H. A. z dnia 27 września 2012 r., pisemna opinia uzupełniająca biegłego sądowego H. A. z dnia 01 lutego 2013 r., opinia pisemna biegłego sądowego J. B. z dnia 10 listopada 2013 r.

W wyniku następstw przedmiotowego wypadku po skręceniu i stłuczeniu kręgosłupa szyjnego, po stłuczeniu klatki piersiowej oraz złamaniu mostka i stłuczeniu lewej piersi można u powódki stwierdzić trwałe uszczerbek na zdrowiu w łącznej wysokości 15 %,

a z uwagi na zespół nerwicowy psychosomatyczny – długotrwały uszczerbek na zdrowiu

w wysokości 1 %.

Nie stwierdza się zaś trwałego uszczerbku na zdrowiu po stłuczeniu obu barków,

a wiotkość stawów ramienno-łopatkowych nie jest skutkiem przedmiotowego wypadku.

Rokowania na przyszłość co stwierdzonych urazów są pomyślne, z uwagi na młody wiek powódki, a stan miejscowy jest stanem stabilnym.

Dowód: opinia pisemna biegłego sądowego H. A. z dnia 27 września 2012 r., pisemna opinia uzupełniająca biegłego sądowego H. A. z dnia 01 lutego 2013 r., opinia pisemna biegłego sądowego J. B. z dnia 10 listopada 2013 r.

Powódka ma wykształcenie średnie ogólnokształcące. Przed wypadkiem podejmowała zatrudnienie w charakterze sprzedawcy, pracownika biurowego oraz kelnerki, przy czym pracę w charakterze kelnerki zakończyła na około tydzień lub dwa tygodnie przed wypadkiem. Jej wynagrodzenie wynosiło natomiast około 1 100 – 1 200 zł miesięcznie.

Kolejną pracę podjęła dopiero w dniu 01 marca 2010 r., a więc po upływie 7 miesięcy od wypadku. Była to praca na stanowisku pracownika działu wtryskarek (pracownika produkcji) w (...)w B.z wynagrodzeniem miesięcznym

w kwocie 1 400 zł brutto (1 042,33 zł netto). Powódka pozostawała w tym stosunku pracy do dnia 23 lipca 2011 r., przy czym ustał on wskutek złożonego przez pracodawcę oświadczenia o jego rozwiązaniu z zachowaniem okresu wypowiedzenia, na podstawie następujących umów o pracę zawartych na czas określony: na okres od dnia 01.03.2010

r. do dnia 31.05.2010 r., na okres od dnia 01.06.2010 r. do dnia 31.05.2011 r. i na okres od dnia 01.06.2011 r. do dnia 31.05.2014 r.

W czasie trwania przedmiotowego zatrudnienia powódka przebywała na następujących zwolnieniach lekarskich: od 21.05.2010 r. do 30.05.2010 r., od 20.10.2010 r. do 03.11.2010 r., od 16.03.2011 r. do 04.04.2011 r. oraz od 21.07.2011 r. do 13.08.2011 r., przy czym będąc na ostatnim zwolnieniu poddana była rehabilitacji w ramach prewencji rentowej ZUS.

Decyzją Starosty (...) z dnia 05 września 2011 r. powódka została natomiast uznana z dniem 16 sierpnia 2011 r. za osobę bezrobotną z prawem do zasiłku dla bezrobotnych na okres 12 miesięcy. Miesiąc później zaś, tj. w dniu 10 października 2011 r., powódka uzyskała zaświadczenie lekarskie (opinię) o niezdolności do wykonywania pracy na dotychczasowym stanowisku pracownika produkcji.

Dowód: umowy o pracę z dnia 01 marca 2010 r., 27 maja 2010 r. i 23 maja 2011 r., sprostowanie świadectwa pracy z dnia 17 sierpnia 2011 r., decyzja Starosty (...) z dnia 05 września 2011 r., skierowanie Powiatowego Urzędu Pracy

w D. z dnia 05 października 2011 r., zaświadczenie-opinia S.C. (...). (...) w D. z dnia 10 października 2011 r., przesłuchanie powódki.

W przypadku pozostawania przez powódkę w stosunku pracy w okresie od dnia

24 lipca 2011 r. do dnia 31 grudnia 2011 r., poza wypłaconą do 13.08.2011 r. kwotą

z tytułu zasiłku chorobowego (624,46 zł) oraz kwotą z tytułu zasiłku dla bezrobotnych od 24.08.2011 r. do 31.12.2011 r. (2 268,83 zł), uzyskałaby ona dodatkowo kwotę 2 630,89 zł.

Dowód: zaświadczenie ZUS o wypłaconych zasiłkach chorobowych za okres od 21 lipca

2011 r. do 13 sierpnia 2011 r., historia rachunku bankowego powódki za okres od 01 sierpnia 2011 r. do 31 grudnia 2011 r.

Następnie w dniu 02 stycznia 2012 r. powódka podjęła zatrudnienie w (...) (...) z siedzibą w W. na stanowisku wykańczarka

z wynagrodzeniem miesięcznym 1 620,93 zł netto. Umowa ta została zawarta na czas określony, tj. od 02.01.2012 r. do 31.01.2012 r., do wykonywania pracy tymczasowej na rzecz (...) (...) Profile (...) Polska Sp. z o. o w D..

Z dniem 06 lutego 2012 r. powódka ponownie została uznana za osobę bezrobotną

z prawem do zasiłku. Dodatkowo w tym czasie, tj. od dnia 07.03.2012 r. do dnia 06.04.2012 r. i od dnia 07.04.2012 r. do dnia 10.05.2012 r., pozostawała na zwolnieniu lekarskim.

Dowód: umowa o pracę na czas określony z dnia 02.01.2012 r., świadectwo pracy z dnia 02.02.2012 r., potwierdzenie wypłaty wynagrodzenia za styczeń 2012 r., decyzja Starosty (...) z dnia 17.02.2012 r., zaświadczenia lekarskie z dnia 07.03.2012 r.

i 06.04.2012 r., przesłuchanie powódki.

W przypadku pozostawania przez powódkę w stosunku pracy w (...) (...) w okresie od dnia 06 lutego 2012 r. do dnia 31 maja 2012 r., poza wypłaconą w tym okresie kwotą z tytułu zasiłku dla bezrobotnych (1 742,76 zł), uzyskałaby ona dodatkowo kwotę 4 416,77 zł.

Dowód: potwierdzenie wypłaty wynagrodzenia za styczeń 2012 r., decyzja Starosty (...) z dnia 17.02.2012 r.

W okresie od 01 czerwca 2012 r. do 30 września 2012 r. powódka otrzymywała zasiłek dla bezrobotnych w kwocie 450,41 zł, a zatem, gdyby wówczas nadal pozostawała

w stosunku pracy w (...) (...), uzyskałaby dodatkowo kwotę 4 682,08 zł.

Dowód: potwierdzenie wypłaty wynagrodzenia za styczeń 2012 r., wyciągi z rachunku bankowego powódki za lipiec, sierpień i wrzesień 2012 r.

W dniu 16 października 2012 r. powódka zawarła na czas określony do dnia

30 kwietnia 2013 r. umowę zlecenia z e-(...)we W., której przedmiotem było wykonywanie czynności w zakresie windykacji należności w imieniu zleceniodawcy. W dniu 30 listopada 2012 r. podpisała jednak ze zleceniodawcą porozumienie w sprawie rozwiązania tej umowy z dniem 30.11.2012 r. Następnie w dniu 30 listopada 2012 r. z powyższą Spółką zawarła kolejną umowę zlecenia, której przedmiotem było wykonywanie czynności w zakresie rejestracji umów od 01 grudnia 2012 r. do 31 marca 2013 r. Z kolei w dniu 03 grudnia 2012 r. zawarła umowę zlecenia z tą Spółką, na mocy której zobowiązała się do wykonywania czynności w zakresie telefonicznej windykacji należności w imieniu zleceniodawcy w okresie od 02 grudnia 2012 r. do 31 marca 2013 r.

Z tytułu świadczenia usług na podstawie powyższych umów zlecenia w okresie od

16 października 2012 r. do 31 stycznia 2013 r. powódka otrzymała wynagrodzenie w łącznej kwocie 1 858,18 zł. Zatem, gdyby w okresie od 01.10.2012 r. do 31.01.2013 r. nadal pozostawała w stosunku pracy w (...) (...), uzyskałaby dodatkowo kwotę 4 625,54 zł.

Dowód: potwierdzenie wypłaty wynagrodzenia za styczeń 2012 r., umowa zlecenia z dnia

16 października 2012 r., porozumienie w sprawie rozwiązania umowy zlecenia z dnia

30 listopada 2012 r., umowa zlecenia z dnia 30 listopada 2012 r., umowa zlecenia z dnia

03 grudnia 2012 r., model systemu prowizyjnego – pion windykacji (...) „umowy prowizyjne + podstawa” (obowiązującego od dnia 01 grudnia 2012 r.), zaświadczenie

o zarobkach z dnia 04 marca 2013 r., przesłuchanie powódki.

Następnie w dniu 29 marca 2013 r. powódka zawarła z e-(...)we W. kolejne dwie umowy zlecenia, pierwszą na czas od dnia

01 kwietnia 2013 r. do dnia 31 marca 2014 r., której przedmiotem było wykonywanie czynności w zakresie rejestracji umów, zaś drugą na okres od dnia 02 kwietnia 2013 r. do dnia 31 kwietnia 2014 r., której przedmiotem było wykonywanie czynności w zakresie telefonicznej windykacji należności w imieniu zleceniodawcy. Z kolei w dniu

01 października 2013 r. zawarła z powyższą Spółką umowę o pracę na okres próbny od dnia 01.10.2013 r. do dnia 31.12.2013 r., w ramach której wykonywała zleczone jej czynności na stanowisku negocjatora telefonicznego. W dniu 31 grudnia 2013 r. powódka podpisała zaś ze zleceniodawcą porozumienie w sprawie rozwiązania z dniem 31.12.2013 r. umowy zlecenia zawartej w dniu 29 marca 2013 r., w ramach której świadczyła usługi w zakresie telefonicznej windykacji należności. W dniu 02 stycznia 2014 r. z kolei zawarła umowę zlecenia

z przedmiotową Spółką, której przedmiotem było wykonywanie czynności w zakresie telefonicznej windykacji należności w imieniu zleceniodawcy w okresie od 02.01.2014 r. do 31.03.2014 r.

Z tytułu świadczonych usług na podstawie wyżej wymienionych umów, w okresie od dnia 01 lutego 2013 r. do dnia 28 lutego 2014 r. powódka otrzymała wynagrodzenie w łącznej kwocie 10 569,55 zł. Zatem, gdyby wówczas nadal pozostawała w stosunku pracy

w (...) (...), uzyskałaby dodatkowo kwotę 10 502,54 zł.

Dowód: potwierdzenie wypłaty wynagrodzenia za styczeń 2012 r., umowy zlecenia z dnia

29 marca 2013 r., umowa o pracę na okres próbny z dnia 01 października 2013 r., porozumienie w sprawie rozwiązania umowy zlecenia z dnia 31 grudnia 2013 r., umowa zlecenia z dnia 02 stycznia 2014 r., wyciągi bankowe z rachunku bankowego powódki z dnia 08 marca 2013 r., 10 kwietnia 2013 r., 10 maja 2013 r., 10 czerwca 2013 r., 10 lipca 2013 r., 08 sierpnia 2013 r., 09 września 2013 r., 09 października 2013 r., 08 listopada 2013 r.,

10 grudnia 2013 r., 10 stycznia 2014 r. i 10 lutego 2014 r.

Po wypadku powódka była niezdolna do pracy fizycznej przez okres 6 miesięcy. Po tym okresie odzyskała zdolność do pracy, jednak z ograniczeniami – zakazem dźwigania

i przenoszenia ciężkich przedmiotów oraz pracy na wysokości przez okres kolejnych

6 miesięcy.

Dowód: opinia pisemna biegłego sądowego J. B. z dnia 10 listopada 2013 r.

W dniu 02 października 2009 r. powódka za pośrednictwem (...) Sp. z o.o.w L.zgłosiła szkodę ubezpieczycielowi sprawcy wypadku, to jest pozwanemu (...), jednocześnie wzywając do zapłaty na jej rzecz zadośćuczynienia pieniężnego w kwocie 6 000 zł. W trakcie postępowania likwidacyjnego (...) wycofało przedmiotowe roszczenie z uwagi na fakt, iż powódka wypowiedziała pełnomocnictwo tej firmie. Wówczas ubezpieczyciel zaproponował powódce zawarcie ugody na kwotę 6 000 zł, ta jednak nie przystała na te propozycję, zaś sprawę powierzyła nowemu pełnomocnikowi, który w dniu 30 marca 2010 r. skierował do pozwanego (...) wezwanie do zapłaty kwoty 50 000 zł tytułem zadośćuczynienia pieniężnego. Wówczas decyzją z dnia 12 kwietnia 2010 r. strona pozwana przyznała i wypłaciła powódce świadczenie w wysokości 6 200 zł.

Dowód: kserokopia akt szkodowych strony pozwanej dot. powódki S. N., decyzja strony pozwanej z dnia 12 kwietnia 2010 r.

W chwili zdarzenia powódka nie była ubezpieczona od następstw nieszczęśliwych wypadków i nie otrzymała żadnego świadczenia z tego tytułu.

Dowód: przesłuchanie powódki.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w części.

Powódka, powołując się na fakt doznania opisanych szczegółowo w pozwie uszkodzeń ciała w wyniku wypadku komunikacyjnego z dnia 17 sierpnia 2009 r., wystąpiła ostatecznie o zasądzenie od strony pozwanej na jej rzecz: kwoty 38 800 zł tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę, kwoty 570 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia oraz kwoty 26 857,82 zł tytułem odszkodowania za utracone zarobki za okres od

24 lipca 2011 r. do 28 lutego 2014 r., a nadto o ustalenie, że strona pozwana będzie ponosiła odpowiedzialność za skutki tego wypadku, które mogą ujawnić się u niej w przyszłości. Należy przy tym podkreślić, iż ostateczna wartość dochodzonych roszczeń znacznie przekroczyła kwotę pierwotnego żądania, zatem – mimo cofnięcia pozwu w

części w piśmie procesowym z dnia 24 stycznia 2012 r. – Sąd nie wydawał postanowienia o częściowym umorzeniu postępowania na skutek tego cofnięcia.

W niniejszej sprawie bezsporne zaś było, że powódka jako pasażer samochodu marki (...) o nr. rej. (...), była uczestnikiem wypadku drogowego, jaki miał miejsce w dniu 17 sierpnia 2009 r. na ulicy (...) w B.. Żadnych wątpliwości nie budziła także okoliczność, iż bezpośrednią przyczyną opisanego zdarzenia było nieprawidłowe wykonanie manewru skrętu w lewo w uliczkę osiedlową na przeciwnym pasie ruchu przez kierującego pojazdem marki (...), chociaż kierujący pojazdem marki (...) również częściowo ponosił odpowiedzialność za powyższe zdarzenie, albowiem prowadził samochód z nadmierną prędkością. Niemniej jednak to kierujący pojazdem marki (...) – A. W. w sposób zawiniony doprowadził do tego zdarzenia komunikacyjnego, a tym samym dopuścił się czynu niedozwolonego (art. 415 k.c. w zw. z art. 436 § 2 k.c.). Wskazane okoliczności zostały przyznane przez stronę pozwaną już w odpowiedzi na pozew. Strona pozwana przyznała także, że sprawca kolizji zawarł z nią umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmującą okres, w którym doszło do przedmiotowego zdarzenia, gdyż uznała z tego tytułu swoją odpowiedzialność za jego skutki. W związku z tym, w takim samym zakresie jak sprawca szkody, na podstawie tej umowy ubezpieczenia, odpowiada ona za skutki tego zdarzenia. Zgodnie bowiem z przepisem art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego

w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Sporna natomiast w niniejszej sprawie pozostawała kwestie wysokości należnego od strony pozwanej na rzecz powódki zadośćuczynienia pieniężnego oraz zasadności odszkodowania.

Żądanie zasądzenia zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w okolicznościach rozpoznawanej sprawy opiera się na przepisie art. 445 § 1 k.c., stanowiącym, iż w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Chodzi tu

o krzywdę ujmowaną jako cierpienia fizyczne (ból i inne dolegliwości) i cierpienia psychiczne (ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia w postaci np. zeszpecenia, niemożności uprawiania działalności artystycznej, naukowej, wyłączenia z normalnego życia itp.), a więc doznany przez poszkodowanego uszczerbek niemajątkowy. Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie tych cierpień. Winno ono mieć

w związku z tym charakter całościowy i obejmować wszystkie cierpienia fizyczne

i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości. Przy ocenie więc „odpowiedniej sumy” należy brać pod uwagę wszystkie okoliczności danego wypadku, mające wpływ na rozmiar doznanej krzywdy, tak aby przyznana poszkodowanemu suma mogła zatrzeć lub co najmniej złagodzić odczucie krzywdy i pomóc poszkodowanemu odzyskać równowagę psychiczną (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 lipca 2000 r., II CKN 1119/98, niepublikowany; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 03 lutego 2000 r., I CKN 969/98, niepublikowany; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 03 listopada 1994 r., III APr 43/94, OSA 1995/5/41; uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 08 grudnia 1973 r., III CZP 37/73, OSNC 1974/9/145; G. Bieniek, Komentarz do kodeksu cywilnego. Księga trzecia. Zobowiązania, tom I, Warszawa 2001, pkt 13 i 14 uwag do art. 445 k.c.).

W szczególności uwzględniać należy nasilenie cierpień, długotrwałość choroby, rozmiar kalectwa, trwałość następstw zdarzenia oraz konsekwencje uszczerbku na zdrowiu w życiu osobistym i społecznym poszkodowanego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca

1999 r., II UKN 681/98, OSNAP 2000/16/626). Zadośćuczynienie ma więc przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. Wysokość ta nie może być jednak nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa, a

więc powinna być utrzymana w rozsądnych granicach (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 1962 r., 4 CR 902/61, OSNCP 1963/5/107; wyroku Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 1965 r., I PR 203/65, OSPiKA 1966/4/92; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 1978 r., IV CR 79/78, niepublikowany; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 września 2001 r., III CKN 427/00, niepublikowany).

Oceniając zgłoszone przez powódkę roszczenie, a przede wszystkim ustalając wysokość „odpowiedniego” zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę, Sąd wziął pod uwagę, że niewątpliwie powódka S. N. poniosła negatywne skutki zdrowotne zdarzenia z dnia 17 sierpnia 2009 r. Nie ulega bowiem wątpliwości, że w wyniku tego wypadku doznała stłuczenia i skręcenia kręgosłupa szyjnego, złamania trzonu mostka, stłuczenia klatki piersiowej i stłuczenia obu stawów barkowych, krwiaka okolicy piersi lewej, otarcia naskórka klatki piersiowej oraz otarcia naskórka biodra prawego. Obrażenia kręgosłupa szyjnego skutkowały z kolei unieruchomieniem szyi powódki kołnierzem ortopedycznym na okres dwóch miesięcy, co niewątpliwie wpływało niekorzystnie na jej codzienne normalne funkcjonowanie. Sąd zważył także, że w związku z doznanymi urazami powódka odczuwała uciążliwe dolegliwości bólowe, z czym wiązała się konieczność zażywania leków przeciwbólowych. Nie uszło również uwadze Sądu, że powódka była hospitalizowana w okresie od dnia 19 sierpnia 2009 r. do dnia 21 sierpnia 2009 r., zaś po wyjściu ze szpitala, przez pierwsze 3-4 miesiące po wypadku, praktycznie cały czas leżała

w łóżku, gdyż miała ogólnie problemy z poruszaniem się i potrzebowała pomocy, by się podnieść. Przez ten okres nadto niczego nie dźwigała, miała problem np. z kąpielą, nie mówiąc o innych, zwykłych czynnościach domowych. Samodzielnie zaczęła egzystować dopiero po około pięciu miesiącach od wypadku. Znaczące było również to, że z uwagi na doznane obrażenia, w celu poprawienia swego stanu zdrowia, musiała kontynuować leczenie w poradniach ortopedycznej i neurologicznej. Była również konsultowana przez neurochirurga. Ponadto podjęła leczenie w warunkach sanatoryjnych oraz przeżyła kompleksową i długotrwałą rehabilitację i fizykoterapię w ramach prewencji rentowej ZUS. Co więcej, w dniu 02 czerwca 2010 r. w trakcie badania MR kręgosłupa szyjnego, stwierdzono u niej zniesienie lordozy fizjologicznej i niewielką pośrodkową wypuklinę krążka m/k na poziomie C3-C4, a po wykonaniu w dniu 04 kwietnia 2012 r. USG gruczołu sutkowego – stwierdzono około 4 mm torbielkę w lewej piersi. Nie bez znaczenia pozostawał również fakt, iż powódka w dalszym ciągu pozostaje pod opieką neurologa, ortopedy-traumatologa i ginekologa oraz oczekuje na dalsze zabiegi rehabilitacyjne, albowiem nadal odczuwa skutki przedmiotowego zdarzenia. Przede wszystkim uskarża się na bóle kręgosłupa szyjnego z promieniowaniem do barków, które nasilają się podczas pracy fizycznej oraz zmian pozycji ciała. Ponadto odczuwa drętwienie palców obu rąk oraz bóle lewej piersi,

a także bóle szyi po porannym wstawaniu. Z tych względów powódka ma np. problemy

z zakupami czy myciem okien. Nie może też odbywać normalnych stosunków seksualnych

z powodu odczuwanych bólów szyi i łopatek. Powódka odczuwa również traumę powypadkową, tzn. boi się iść chodnikiem, kiedy widzi jadące obok ulicą samochody, zwłaszcza ze znaczną prędkością, odczuwa też lęk przed jazdą samochodem. Co niezmiernie istotne, w związku z urazem kręgosłupa szyjnego, stłuczeniem klatki piersiowej i złamaniem mostka oraz stłuczeniem piersi lewej powódka doznała trwałego uszczerbku na zdrowiu, który przez biegłego sądowego J. B. został łącznie określony na 15 %, przy czym podkreślenia w tym miejscu wymaga, iż 5-procentowy uszczerbek na zdrowiu ustalony przez biegłego H. A. nie podlegał zsumowaniu, albowiem określony został na podstawie tej samej pozycji tabeli uszczerbków rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. (94 a). Ponadto, z uwagi na zespół nerwicowy psychosomatyczny, u powódki stwierdzono długotrwały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 1 %.

Z drugiej strony Sąd zwrócił uwagę na fakt, że jakkolwiek powódka była hospitalizowana bezpośrednio po wypadku, to jednak okres przebywania w szpitalu był krótki, a w trakcie pobytu w nim, jak też w późniejszym okresie, powódka nie przechodziła żadnego zabiegu operacyjnego. Rozpoznana natomiast u niej wiotkość stawów ramiennie-łopatkowych nie jest skutkiem przedmiotowego wypadku. Ponadto nie stwierdzono u niej trwałego uszczerbku na zdrowiu po stłuczeniu obu barków, a co najistotniejsze – rokowania co stwierdzonych urazów są pomyślne, z uwagi na młody

wiek powódki, a stan miejscowy jest stanem stabilnym. Konieczne jest również zwrócenie uwagi na fakt, iż powódka nie zażywa już jakichkolwiek środków przeciwbólowych oraz odzyskała zdolność do pracy zarobkowej. Znaczące jest również to, że powódka sama zrezygnowała z pomocy psychiatry

i psychologa.

W tych okolicznościach, zdaniem Sądu, należne powódce zadośćuczynienie pieniężne winno wynieść kwotę 32 000 zł. Mając zaś na względzie, że strona pozwana wypłaciła już powódce z tego tytułu kwotę 6 200 zł, należało zasądzić na jej rzecz dodatkowo kwotę 25 800 zł, oddalając dalej idące powództwo w zakresie tego żądania. Zdaniem Sądu, łączna suma

32 000 zł zadośćuczynienia pieniężnego z jednej strony uwzględnia stopień krzywdy powódki i dlatego nie może być uznana za nadmierną, a z drugiej strony nie pomija panujących stosunków majątkowych, przez co jest utrzymana w rozsądnych granicach. Dlatego też podniesiony przez stronę pozwaną zarzut dotyczący wysokości zadośćuczynienia uznać należy za niezasadny. Nie można wszak przyjąć, że wypłacona przez stronę pozwaną dotychczas tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę suma 6 200 zł jest „odpowiednia” w rozumieniu przepisu art. 445 § 1 k.c.

Powódka wystąpiła także z żądaniem zasądzenia na jej rzecz odsetek ustawowych od dochodzonej kwoty zadośćuczynienia od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Podstawę prawną zasądzenia odsetek stanowią przepisy art. 481 k.c. Z przepisu § 1 tego artykułu wynika, iż jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody

i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Odsetki za opóźnienie należą się więc zarówno bez względu na szkodę poniesioną przez wierzyciela, jak i zawinienie okoliczności opóźnienia przez dłużnika (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1994 r., I CRN 121/94, OSNC 1995/1/21). Należy przy tym wskazać, iż w świetle przepisów ustawy dłużnik opóźnia się z wykonaniem zobowiązania, gdy nie spełnia świadczenia w terminie oznaczonym w sposób dostateczny lub wynikającym z właściwości zobowiązania. W przypadku zobowiązań terminowych, jeśli dłużnik nie realizuje w terminie swych obowiązków wynikających z treści zobowiązania, opóźnia się ze spełnieniem świadczenia. W przypadku z kolei zobowiązań bezterminowych opóźnienie nastąpi dopiero w przypadku niedostosowania się do wezwania wierzyciela żądającego spełnienia świadczenia, chyba że obowiązek jego spełnienia wynika z właściwości zobowiązania (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 21 listopada 1995 r., I ACr 592/95, OSA 1996/10/48). Zgodnie natomiast z przepisem art. 481 § 2 zdanie 1 k.c.,

w sytuacji, gdy stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Jednocześnie należy zaznaczyć, że w świetle art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 marca 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym

i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.), zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Ustęp 2 tego artykułu stanowi natomiast, że w przypadku, gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania, okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego.

W terminie, o którym mowa w ust. 1, zakład ubezpieczeń zawiadamia na piśmie uprawnionego o przyczynach niemożności zaspokojenia jego roszczeń w całości lub w części, jak również o przypuszczalnym terminie zajęcia ostatecznego stanowiska względem roszczeń uprawnionego, a także wypłaca bezsporną część odszkodowania. W świetle opisanych regulacji prawnych należało przyjąć, że świadczenie z tytułu naprawienia szkody dochodzone od zakładu ubezpieczeń jest świadczeniem terminowym. Nie ulega przy tym wątpliwości, że powódka zgłosiła szkodę

ubezpieczycielowi początkowo dnia 02 października 2009 r., przy czym roszczenie to zostało cofnięte, a następnie ponownie zostało ono zgłoszone pismem (wezwaniami przedprocesowym) wniesionym w dniu 30 marca 2010 r. W związku z tym, nawet gdyby wskazany wyżej 30-dniowy termin liczyć od daty 30 marca 2010 r., żądanie zasądzenia odsetek od dnia wniesienia pozwu, to jest od dnia 13 października 2011 r., należało uznać za zasadne w całości.

Powódka w rozpatrywanej sprawie zgłosiła również żądanie zasądzenia na jej rzecz odszkodowania tytułem poniesionych kosztów leczenia w kwocie 570 zł.

Podstawę prawną tego żądania stanowi przepis art. 444 § 1 zdanie pierwsze k.c., według którego w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Odszkodowanie przewidziane

w tym przepisie obejmuje wszelkie wydatki, pozostające w związku z uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, jeżeli są konieczne i celowe. Przykładowo można wymienić koszty leczenia (np. pobytu w szpitalu, konsultacji u wybitnych specjalistów, dodatkowej pomocy pielęgniarstwa, koszty lekarstw itp.), specjalnego odżywiania się, nabycia protez i innych koniecznych aparatów (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 1981 r., I CR 455/80, OSNC 1981/10/193), wydatki związane z przewozem chorego do szpitala i na zabiegi,

z przejazdami osób bliskich w celu odwiedzin chorego w szpitalu, z koniecznością specjalnej opieki i pielęgnacji (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 04 października 1973 r., II CR 365/73, OSNC 1974/9/147; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 07 października 1971 r., II CR 427/71, OSP 1972/6/108), koszty zabiegów rehabilitacyjnych czy przygotowania do innego zawodu (G. Bieniek, K. Kołakowski, Komentarz do kodeksu cywilnego. Księga trzecia. Zobowiązania, tom I, Warszawa 2001, pkt 5 uwag do art. 444 k.c.; W. Czachórski, Zobowiązania. Zarys wykładu, Warszawa 1994, s. 192-193). Podkreślenia również wymaga, że fakt ponoszenia ciężaru opieki nad poszkodowanym w czasie leczenia i rehabilitacji przez członków najbliższej rodziny nie zwalnia osoby odpowiedzialnej od zwrotu kwoty obejmującej wartość tych świadczeń. W orzecznictwie bowiem ugruntowało się stanowisko, że korzystanie z pomocy innej osoby i związane z tym koszty stanowią koszty leczenia

w rozumieniu art. 444 § 1 k.c. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2007 r., II CSK 474/06, Lex nr 274155; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 04 października 1974 r., II CR 365/72, OSNC 1074/9/147; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 1972 r., I CR 534/72, Lex nr 7187).

W ocenie Sądu, powódka wykazała, że ubezpieczyciel był obowiązany do uiszczenia odszkodowania z tytułu zwrotu kosztów leczenia w kwocie 570 zł, a nadto że wskazane przez nią koszty pozostawały w bezpośrednim związku przyczynowym z wypadkiem z dnia

17 sierpnia 2009 r. Powyższe wynika wprost z analizy ujawnionych w niniejszej sprawie dokumentów, tj. rachunku nr (...) z dnia 22 września 2009 r. na kwotę 120 zł i faktury VAT nr (...) z dnia 02 czerwca 2010 r. na kwotę 450 zł. Mając powyższe na uwadze Sąd uznał roszczenie powódki w tym zakresie za uzasadnione w całości.

Powódka w rozpatrywanej sprawie zgłosiła również żądanie zasądzenia na jej rzecz kwoty 26 857,82 zł tytułem odszkodowania za utracone zarobki za okres od dnia 24 lipca 2011 r. do dnia 28 lutego 2014 r.

Żądanie zwrotu utraconego przez powódkę zarobku ma oparcie w przepisie art. 415 k.c. w zw. z art. 361 § 2 k.c. Ten ostatni przepis stanowi bowiem, iż naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Wynika z niego, iż szkoda majątkowa w rozumieniu prawa cywilnego występuje w dwóch postaciach: straty, którą poniósł poszkodowany w wyniku zdarzenia szkodzącego (damnum emergens) oraz niezyskania przez niego korzyści (lucrum cessans). Utrata korzyści polega przy tym na niepowiększeniu się czynnych pozycji majątku poszkodowanego, które pojawiłyby się w tym majątku, gdyby nie zdarzenie wyrządzające szkodę. Szkoda związana z utraconymi korzyściami, w tym utraconym zarobkiem, ma zawsze charakter hipotetyczny, a więc musi być wykazana przez poszkodowanego z tak dużym prawdopodobieństwem, że w

świecie doświadczenia życiowego uzasadnia przyjęcie, iż utrata spodziewanych korzyści rzeczywiście nastąpiła (wyrok Sądu Najwyższego z dnia

03 października 1979 r., II CR 304/79, OSNC 1980/9/164; G. Bieniek, K. Kołakowski, Komentarz do kodeksu cywilnego. Księga trzecia. Zobowiązania, tom I, Warszawa 2001, pkt 17 uwag do art. 361 k.c.; K. Pietrzykowski, Kodeks cywilny. Komentarz, tom I, Warszawa 2002, s. 724-725). Ocena wartości utraconych korzyści jako szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym powinna być przy tym zrelatywizowana do możliwości zarobkowych zindywidualizowanego poszkodowanego (J. Jastrzębski, Glosa do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 października 2001 r., II CKN 578/99, „Przegląd Prawa Handlowego” 2003, nr 4, s. 50), dlatego też istotne znaczenie ma w tym zakresie zbadanie zachowania poszkodowanego tak przed, jak i po nastąpieniu zdarzenia szkodzącego (K. Pietrzykowski, Kodeks cywilny. Komentarz, tom I, Warszawa 2002, s. 725). Należy przy tym podkreślić, że w ocenie Sądu, przepis art. 444 § 1 zdanie pierwsze k.c. nie wyłącza możliwości dochodzenia przez poszkodowanego utraconych zarobków, mimo iż stanowi on wyłącznie o „kosztach” wynikłych z uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia. Przepis ten nie wyczerpuje bowiem wszystkich roszczeń o naprawienie wynikającej z następstw czynu niedozwolonego szkody, skoro ustawodawca kreuje w Kodeksie cywilnym zasadę pełnej kompensaty (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 maja 1997 r., II UKN 113/97, OSNP 1998/5/163; K. Pietrzykowski, Kodeks cywilny. Komentarz, tom I, Warszawa 2002, s. 1019). Odmienna wykładnia byłaby nieuzasadniona i sprzeczna z ogólnymi zasadami wyrażonymi w przepisach prawa cywilnego.

Odnosząc powyższe rozważania do okoliczności rozpoznawanej sprawy należy podnieść, iż powódka nie wykazała, że w związku z wypadkiem utraciła zarobek

w wysokości objętej żądaniem pozwu. Z przedłożonych przez nią dokumentów w postaci umów o pracę z dnia 01 marca 2010 r., 27 maja 2010 r. i 23 maja 2011 r. oraz sprostowania świadectwa pracy z dnia 17 sierpnia 2011 r., a także z dowodu z przesłuchania powódki, wynika ponad wszelką wątpliwość, że przed wypadkiem powódka podejmowała zatrudnienie

w charakterze sprzedawcy, pracownika biurowego oraz kelnerki, przy czym pracę

w charakterze kelnerki zakończyła na około tydzień lub dwa tygodnie przed wypadkiem. Kolejną pracę podjęła dopiero w dniu 01 marca 2010 r., a więc po upływie 7 miesięcy po wypadku. Była to praca na stanowisku pracownika działu wtryskarek (pracownika produkcji) w (...)w B.za wynagrodzeniem miesięcznym w kwocie

1 400 zł brutto. Wymienione dowody wskazują przy tym, że powódka pozostawała w tym stosunku pracy do dnia 23 lipca 2011 r., na podstawie następujących umów o pracę zawartych na czas określony: na okres od dnia 01.03.2010 r. do dnia 31.05.2010 r., na okres od dnia 01.06.2010 r. do dnia 31.05.2011 r. i na okres od dnia 01.06.2011 r. do dnia 31.05.2014 r.,

a ustał on wskutek złożonego przez pracodawcę oświadczenia o jego rozwiązaniu

z zachowaniem okresu wypowiedzenia. Co więcej, ze złożonych zaświadczeń

o niezdolności do pracy wynika, iż w czasie trwania przedmiotowego zatrudnienia powódka przebywała na następujących zwolnieniach lekarskich: od 21.05.2010 r. do 30.05.2010 r., od 20.10.2010 r. do 03.11.2010 r., od 16.03.2011 r. do 04.04.2011 r. oraz od 21.07.2011 r. do 13.08.2011 r. Analizując jednak wspomniane wyżej dowody Sąd doszedł do przekonania, że po pierwsze, w żadnym wypadku nie można uznać, iż przyczyną wypowiedzenia powódce stosunku pracy przez pracodawcę było korzystanie przez nią ze zwolnień lekarskich. Podkreślić bowiem należy, że gdyby pracodawcy niejako „przeszkadzała” nieobecność

w pracy przez powódkę, z całą pewnością nie zawierałby z nią kolejnych umów o pracę.

Wobec powyższego nieprawdopodobne jest twierdzenie powódki, iż z tego względu została zwolniona, a co za tym idzie – Sąd nie znalazł jakichkolwiek podstaw, by uznać, że wskazywane przez powódkę kwoty zarobków pojawiłyby się w jej majątku, gdyby nie zdarzenie wyrządzające szkodę. Po drugie, podnieść należy, że biegły sądowy J. B.

w swojej opinii stwierdził, że po wypadku powódka była niezdolna do pracy fizycznej przez okres 6 miesięcy, a po tym okresie odzyskała zdolność do pracy, jednak z ograniczeniami – zakazem dźwigania i przenoszenia ciężkich przedmiotów oraz pracy na wysokości przez okres kolejnych 6 miesięcy. Zdaniem Sądu, wskazana opinia w tym aspekcie,

w przeciwieństwie do wniosków biegłego H. A., stanowi całkowicie wiarygodne źródło informacji o stwierdzonych w nich faktach. Należy bowiem wyraźnie stwierdzić, iż przedstawione przez J. B. sposoby rozumowania są logiczne i zgodne

z doświadczeniem życiowym, a co istotne – znajdują potwierdzenie w faktach, skoro powódka podjęła pracę zarobkową i to na stanowisku pracownika produkcji po upływie

7 miesięcy po wypadku. Tym samym twierdzenie powódki, iż gdyby nie urazy doznane

w wypadku, nie utraciłaby ona zatrudnienia, nie zasługują na uwzględnienie. Podkreślenia również wymaga fakt, iż wyliczenie utraconego zarobku przez powódkę w odniesieniu do wynagrodzenia otrzymanego za miesiąc pracy w (...) (...) z siedzibą w W., w ogóle nie znajduje racjonalnego uzasadnienia. Nie ma bowiem żadnych podstaw, by sądzić, jakoby powódka właściwie do dzisiaj uzyskiwała wynagrodzenie w kwocie otrzymanej w tej Spółce, skoro była to jedynie praca tymczasowa,

a umowa zawarta była na okres jednego miesiąca. Znamienne przy tym jest, że w trakcie tego zatrudnienia powódka nie pozostawała w okresie niezdolności do pracy.

W świetle tych wszystkich okoliczności, zdaniem Sądu, powódce nie przysługuje odszkodowanie z tytułu utraconych zarobków.

Podsumowując więc, z opisanych wyżej względów należało przyznać powódce łącznie z tytułu zadośćuczynienia pieniężnego i odszkodowania kwotę 26 370 zł z odsetkami ustawowymi od kwoty 25 800 zł od dnia 13 października 2011 r. do dnia zapłaty.

Poza żądaniem zasądzenia zadośćuczynienia pieniężnego i odszkodowania powódka wystąpiła dodatkowo z żądaniem ustalenia, że strona pozwana będzie ponosiła odpowiedzialność za skutki wypadku z dnia 17 sierpnia 2009 r., które mogą u niej ujawnić się w przyszłości.

Podstawę prawną takiego żądania stanowi przepis art. 189 k.p.c., według którego powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. Wskazany przepis wprowadza więc dwie przesłanki warunkujące dopuszczalność powództwa o ustalenie, a mianowicie:

- 1) ustalenie musi dotyczyć prawa lub stosunku prawnego,
- 2) po stronie powoda musi wystąpić interes prawny w ustaleniu.

W przypadku, gdy brak jest którejkolwiek z tych przesłanek powództwo podlega oddaleniu bez potrzeby dalszego rozpoznawania sprawy, a zwłaszcza rozstrzygania kwestii istnienia lub nieistnienia danego prawa bądź stosunku prawnego. Dlatego też przy tego rodzaju powództwach Sąd jest obowiązany w pierwszym rzędzie ustalić istnienie wskazanych przesłanek.

W niniejszej sprawie, w ocenie Sądu, nie ma wątpliwości, że została spełniona pierwsza z wymienionych powyżej przesłanek. Powódka wystąpiła bowiem o ustalenie, że strona pozwana ponosi odpowiedzialność cywilną za szkody, jakie poniosła w związku

z przedmiotowym wypadkiem drogowym, a więc, iż łączy ją ze stroną pozwaną stosunek prawny, na mocy którego odpowiada ona za szkody doznane przez nią w wyniku przedmiotowego wypadku.

Odnosząc natomiast drugą z przesłanek należy na wstępie podkreślić, że według przepisu art. 189 k.p.c. interes prawny po stronie powoda zachodzi wówczas, gdy istnieje jakaś niepewność stanu prawnego lub prawa. Interes prawny należy rozumieć więc jako potrzebę wprowadzenia jasności co do konkretnego stosunku prawnego lub prawa w celu ochrony przed groźącym naruszeniem sfery uprawnień powoda (uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 28 października 1999 r., II UKN 176/99, OSNAP 2001/3/80; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 22 września 1999 r., I PKN 278/99, OSNAP 2001/2/42; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 14 września 1998 r.,

I PKN 334/98, OSNAP 1999/20/646; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 1997 r.,

II CKU 7/97, „Prokuratura i Prawo” 1997, nr 6, poz. 39; M. Litwiński, Komentarz do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 1994 r., III CZP 181/93, „Przegląd Prawa Handlowego” 1996, nr 6, s. 37). Należy przy tym podkreślić, że interes prawny, o którym mowa w przepisie art. 189 k.p.c., nie może być rozumiany subiektywnie, tj. według odczucia powoda, ale obiektywnie, tj. na podstawie rozumnej oceny sytuacji, w której powód występuje z tego rodzaju powództwem. Interes prawny powoda musi być ponadto zgodny z prawem i zasadami współżycia społecznego, jak również z celem, któremu służy art. 189 k.p.c. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2002 r., II CKN 1047/00, Lex nr 75344; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 04 lutego 1999 r., II CKN 804/98, OSNC 1999/10/171; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 1997 r., II CKU 7/97, „Prokuratura i Prawo” 1997, nr 6, poz. 39; J. Pisuliński, Głosa do uchwały SN z dnia 22 czerwca 1989 r., III CZP 37/89, „Państwo i Prawo” 1991, nr 6, s. 112). Przyjmuje się jednocześnie, że omawiana przesłanka nie jest spełniona wówczas, gdy występuje równocześnie możliwość innej formy ochrony prawnej uprawnień powoda (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 08 stycznia 2002 r., I CKN 723/99, niepublikowany; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 września 1998 r., I PKN 334/98, OSNP 1999/20/646).

Odnosząc przytoczone wyżej rozważania prawne do okoliczności niniejszej sprawy należało uznać, że po stronie powódki nie istnieje niepewność co do przyszłych jej roszczeń związanych z zaistniałym zdarzeniem komunikacyjnym. Jak wskazano już wcześniej, urazy doznane przez nią w przedmiotowym zdarzeniu były co prawda negatywnym obciążeniem, ale z opinii biegłych sądowych wynika, że rokowania na przyszłość co stwierdzonych urazów są pomyślne, z uwagi na młody wiek powódki, a stan miejscowy jest stanem stabilnym. Oznacza to, że prawdopodobnie w przyszłości u powódki nie pojawią się zaburzenia zdrowia związane z urazami doznanymi w dniu 17 sierpnia 2009 r.

Mając powyższe na uwadze, należało uznać, iż po stronie powódki brak jest interesu prawnego, a tym samym wykluczona jest możliwość wydania wyroku ustalającego.

W tym miejscu należy także wskazać, że gdyby nawet u powódki pojawiły się

w przyszłości dolegliwości, które pozostawać będą w związku przyczynowym

z przedmiotowym wypadkiem, będzie ona mogła wystąpić z nowym roszczeniem, dotyczącym „nowej szkody”.

Z tych wszystkich względów, w oparciu o powołane przepisy, Sąd orzekł jak

w punktach I i II wyroku.

Zgodnie z przepisami art. 15 ust. 1 i 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych od pisma wniesionego w sprawie o prawa majątkowe, w której wartość sprawy nie da się ustalić w chwili jej wszczęcia, przewodniczący określa opłatę tymczasową w granicach od 30 do 1 000 zł. Ustęp 3 tego artykułu stanowi natomiast, że w orzeczeniu kończącym

postępowanie w pierwszej instancji sąd określa wysokość opłaty ostatecznej, która jest bądź opłatą stosunkową, obliczoną od wartości przedmiotu sporu ustalonej w toku postępowania, bądź opłatą określoną przez sąd, jeżeli wartości tej nie udało się ustalić, przy czym w tym ostatnim wypadku opłatę ostateczną sąd określa w kwocie nie wyższej niż 5 000 zł, mając na względzie społeczną doniosłość rozstrzygnięcia i stopień zawiłości sprawy. W analizowanej sprawie takim żądaniem o charakterze majątkowym, którego wartości nie można było określić w chwili wszczęcia sprawy, było żądanie ustalenia odpowiedzialności pozwanego (...)za skutki przedmiotowego wypadku w przyszłości. Należy przy tym podkreślić, że wartości tej nie można było także ustalić w toku procesu. W tych okolicznościach, wobec niezbyt dużej doniosłości społecznej rozstrzygnięcia w tym przedmiocie, a także średniego stopnia skomplikowania sprawy w tej części, Sąd uznał, że opłatę ostateczną co do tego żądania należy określić w wysokości 100 zł

Dlatego też Sąd orzekł jak w punkcie III wyroku.

W rozpoznawanej sprawie powódka została zwolniona od kosztów sądowych, na które ostatecznie składały się: opłata sądowa od żądań zadośćuczynienia pieniężnego

i odszkodowania w łącznej kwocie 3 312 zł, opłata od żądania ustalenia w kwocie 100 zł oraz wynagrodzenia biegłych za sporządzenie opinii w łącznej kwocie 994,28 zł, co daje łącznie kwotę 4 406,28 zł

W związku z powyższym, stosownie do przepisów art. 83 ust. 2 i art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, Sąd nakazał stronie pozwanej zapłacić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie kwotę 1 754,58 zł tytułem części nieuiszczonych kosztów sądowych. Zgodnie bowiem ze wskazanymi przepisem kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, oraz tymi wydatkami, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu, a więc w tym przypadku przepisów art. 100 zdanie pierwsze k.p.c. W tych okolicznościach należało stronę pozwaną obciążyć obowiązkiem uiszczenia kosztów sądowych w części, w której przegrała proces,

a więc w 39,82 % (4 406,28 zł x 39,82 %). Przepisy ust. 4 art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych i art. 102 k.p.c. umożliwiają z kolei odstępianie od obciążenia kosztami sądowymi w wypadkach szczególnie uzasadnionych, co Sąd przyjął odnośnie kosztów sądowych od oddalonej części powództwa.

Mając powyższe na względzie, w oparciu o przytoczone przepisy, Sąd orzekł jak

w punkcie IV wyroku

O kosztach procesu (punkt V wyroku) Sąd orzekł na podstawie powołanego przepisu art. 100 zdanie pierwsze k.p.c., według którego w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty procesu będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone.

Z/

1) odnotować;

2) odpisy wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć

pełnomocnikom powódki i strony pozwanej;

3) kal. 14 dni od doręczenia.

22.04.2014 r.